

26 B:7

När efter viss överförbrukning, anmärkning mot vattenmätarens tillförlighet framställts först nio månader efter ordinarie mätarbyte och mätaren inte oförändrade fanns i behåll, har kvarstående osäkerhet ansetts få gå ut över fastighetsägaren.

B.H. äger en fastighet i Alvesta kommun. Fastigheten ligger inom verksamhetsområdet för kommunens allmänna va-anläggning och är bebyggd med en villa i ett plan med källare uppförd under åren 1969–70. B.H. har ägt fastigheten sedan 1972. I huset finns normal va-utrustning, badrum, dusch, tre toaletter samt två yttre tappställen. Numera bor det två personer i huset och så var också fallet under i målet aktuell sexmånadersperiod. Sporadiskt har det varit tre boende. Den 11 mars 1998 byttes den gamla mätaren i huset ut mot en ny sådan.

B.H. yrkade fastställt att han inte skulle vara avgiftsskyldig för mer än 15 m³ per månad för de sex månader som föregick mätarbytet den 11 mars 1998.

Kommunen bestred yrkandet.

B.H. anförde: Han kontrollerar sin mätare regelbundet och märkte att förbrukningen ökade under hösten 1997. Efter mätarbytet i mars 1998 kunde han konstatera att vattenförbrukningen minskade radikalt trots att han inte hade vidtagit några åtgärder på vatteninstallationerna. Omkring den 20–21 december 1998 påtalade han första gången för kommunen att han misstänkte mätfel hos den tidigare mätaren. Redan vid mätarbytet sade han dock att han tyckte att mätare visade höga värden och fick av montören uppgift om en person hos kommunen som han kunde vända sig till. Skälet till att han inte påtalade felet i anslutning till att han först noterade överförbrukningen var att han ansåg sig behöva observera den nya mätaren under en tid. Även en del privata angelägenheter tog hans tid i anspråk varför vattenproblemen fick låg prioritet. Den förbrukningsstatistik han gett in i målet visar att det varit fel på mätaren under det sista halvåret den var i drift. Någon överförbrukning har inte förelegat och det strider därför mot skälighet och rättvisa att han fått betala för något han inte förbrukat.

Kommunen anförde: Kommunen är ense med B.H. om att normalförbrukningen är cirka 15 m³ per månad och den av B.H. redovisade förbrukningsstatistiken för åren 1996–1999 ifrågasätts inte. Vattenmätaren ifråga byttes ut den 11 mars 1998. Bytet var ett ordinärt underhållsbyte. Enligt VAV:s rekommendationer som kommunen följer, skall mätarna bytas ut minst vart nionde år. B.H. har uppgett att han ganska snart efter bytet noterade att vattenförbrukningen sjönk, vilket han emeller-

tid inte meddelade kommunen förrän nio månader senare. Normalt sett brukar kommunen låta kalibrera en vattenmätare vid misstanke om mätfel. Den aktuella vattenmätaren översändes emellertid i november 1998 till ett företag för utbyte av alla slitdelar, vilket har omöjliggjort en kalibrering av denna. Kommunen anser det inte rimligt att lagerhålla utbytta vattenmätare i nio månader för att kunna utföra en eventuell kontroll. Vanligen skickas de efter sex månader iväg för renovering. Kommunen vet i detta fall inte vad den förhöjda förbrukningen berott på, men redan en liten förändring i vattenuttaget kan ge upphov till stora förändringar i vattenförbrukningen. En droppande kran innebära en ökad förbrukning om cirka 4–5 m³ vatten per månad.

Va-nämnden yttrade:

I målet är fråga om betalningsskyldighet för va-avgifter som enligt tillämpliga avgiftsregler skall tas ut i förhållande till uppmätt vattenförbrukning. Vid avgiftsberäkningen skall hänsyn i princip tas till allt vatten som passerat vattenmätaren, oberoende av om vattnet därefter kommit till nyttig användning eller, till följd av läckage eller fel i va-installationen, runnit bort.

B.H. har till stöd för påståendet att den utbytta vattenmätaren visat för höga mätresultat under aktuell tid ingett sammanställning över statistik, som han fört vid avläsning av uppmätt vattenförbrukning per månad under åren 1996–1999. Under den i målet aktuella perioden i slutet av år 1997 och början av 1998 har enligt B.H. förbrukningen varierat i intervallet 30–40 m³ per månad. Att B.H. påförts avgifter i enlighet med den utredning om förbrukningen som han åberopat har inte ifrågasatts av kommunen, inte heller att normalförbrukningen i detta fall är 15 m³ per månad.

I målet saknas konkret underlag i form av kalibreringsbevis eller liknande för bedömning av den aktuella vattenmätarens tillförlitlighet. Förutom den ostridiga förbrukningsstatistiken är den enda utredning som finns i målet ett av kommunen ingivet utlåtande från kontrollorganet Hydro Standard AB. I utlåtandet, som anger generellt vad som gäller för vattenmätare av vinghjulstyp, uppges att risken för ett mätfel av den storleken som påstås i målet torde vara obefintlig.

Enbart ett påstående att ett fel förelegat kan inte få den verkan att abonnenten befrias från sin annars föreliggande skyldighet att betala avgift efter uppmätt vattenmängd, utan därtill måste krävas att det också i övrigt förekommit omständigheter som ger skälig anledning att ifrågasätta mätresultatets riktighet. Förbrukningen var ungefär dubbelt så stor som normalt den aktuella tiden och steg, av redovisningen att döma, till mellan två och tre gånger det normala runt årsskiftet 1997/98. Förbrukningen var ändå inte högre än att den låter sig förklaras av ett mindre läckage eller annan okontrollerad vattenavtappning inom fastigheten. Det kan dock inte heller, trots att möjligheten till felvisning av nu aktuell storlek må vara sällsynt, helt uteslutas att något fel funnits på den utbytta mätaren. Sedan den nya mätaren installerats har normal förbrukning åter registrerats på fastigheten. B.H. har emellertid inte kontaktat kommunen om sin förhöjda förbrukning vare sig under den period

på sex månader under vilken han noterat en förhöjning eller, trots att han fick uppgift om lämplig kontaktperson, i samband med mätarbytet. Enligt p. 14 i Allmänna bestämmelser för brukandet av Alvesta kommuns allmänna vatten- och avloppsanordning (ABVA) skall kommunen låta undersöka mätaren på begäran av fastighetsägaren om mätaren antas utvisa annan förbrukning än den verkliga. B.H. begärde undersökning av mätaren först drygt nio månader efter det att denna nedmonterats och då fanns inte mätaren längre oförändrad i behåll. Det kan vid ordinarie mätarbyten, där det inte riktats några anmärkningar mot den utbytta mätaren, i regel inte finnas skäl för kommunen att behålla mätaren under längre tid än som skett i detta fall. Den kvarstående osäkerheten får under dessa omständigheter gå ut över B.H.

På grund av det anförda och då den angivna förbrukningen inte i sig är så hög att en jämkning av avgiften med stöd av va-lagens fördelningsregel om skälig och rättvis avgiftsfördelning kan vara påkallad, skall B.H.:s yrkande inte bifallas.

Va-nämnden lämnade B.H.:s talan utan bifall.

Beslut: 2000-08-23, BVa 35

Mål nr: Va 110/99